

Co-funded by
the European Union

Stories 4 Wings

2024-1-ES01-KA220-ADU-000255317

Teamwerk

Haar Naam is Luz

Ik was vijftientig jaar oud, had net mijn examens voor haar- en schoonheidsmodules afgerond en liep stage in de kapsalon van mijn tante, twee straten verderop.

Ik was geen voorbeeldige student, maar ik slaagde voor het theoretische gedeelte en besepte nu dat ik de juiste keuze had gemaakt; ik was echt goed in dit vak en werkte er met plezier. Naast het wassen, krullen, verven en föhnen (het knippen zou later komen), hadden we twee middagen per week gereserveerd voor schoonheidsbehandelingen. Mijn ouders hadden me een behandeltafel gegeven die we naar de salon brachten, zodat ik kon beginnen met oefenen.

Mijn tante was behoorlijk streng, maar ze was wel aardig tegen me en bovenal was ze bereid al haar kennis met me te delen, waardoor ik heel snel leerde en al snel begon ze me meer verantwoordelijkheden te geven. Op een dag zei ze dat ik daar, als ik dat wilde, fulltime kon blijven na mijn stage. Dat maakte me heel blij, en mijn ouders nog meer.

Rond die tijd begon ik te daten met een jongen die ik had ontmoet tijdens een avondje uit met mijn vrienden. Hij woonde aan de andere kant van de stad, maar we zagen elkaar minstens één keer per week. We zaten in die fase van verliefdheid waarin we het liefst de hele tijd bij elkaar in de buurt waren geweest, maar hij studeerde aan de universiteit en ik liep stage, dus omdat we zo ver weg woonden, was dat alles wat we ons konden veroorloven. Sommige weekenden gingen zijn ouders naar het dorp om zijn grootouders te bezoeken, en dan waren hij en zijn broer alleen thuis. Dus zei ik tegen mijn ouders dat ik bij een van mijn vrienden zou blijven slapen, zodat ik het weekend bij hem kon doorbrengen. Ik was dolgelukkig, opgewonden, in de war en heel erg verliefd.

Op een dag begon ik me misselijk te voelen, erg duizelig en erg slaperig. Sommige dagen moest ik zelfs overgeven als ik wakker werd. Mijn tante keek me zuur aan, maar zei niets. Ik wist niet wat er met me aan de hand was, maar het was duidelijk dat er iets mis was met mijn lichaam. "Je bent zwanger!" schreeuwde mijn beste vriendin toen ik het haar vertelde.

"Hoe is dat mogelijk? We nemen maatregelen en zijn (bijna) altijd voorzichtig." "Wanneer was je laatste menstruatie?" vroeg ze. "Ik weet het niet, het is al maanden geleden. Weet je, ik heb een heel onregelmatige cyclus, en die verdwijnt altijd even en komt dan weer terug wanneer ik wil. Ik moet naar een gynaecologisch onderzoek, maar ik kan er geen tijd voor vinden."

Terwijl mijn vriendin naar de apotheek ging om een zwangerschapstest te kopen, lag ik in haar badkamer over te geven. Dat kon niet waar zijn. Het duurde even, want ze wilde niet naar de dichtstbijzijnde apotheek, dus toen ze terugkwam, vond ze me doodmoe en half slapend in haar bed liggen. We deden de test, wachtten een paar minuten en keken naar de uitslag (samen, hand in hand): Positief.

Op dat moment voelde ik me alsof ik instortte... Het kon niet waar zijn. Ik kon deze zwangerschap niet voortzetten; ik zou hem moeten afbreken voordat het te laat was. Ik was nog heel jong, net begonnen aan mijn leven. En dan heb ik het nog niet eens over mijn familie; ze wisten niet eens dat ik met die jongen aan het daten was... ze zouden me het huis uitzetten. Mijn vriendin stelde me gerust terwijl ze op internet zocht naar de volgende stappen die we moesten nemen. Ze regelde een afspraak voor 20.00 uur over twee dagen, omdat ik niet van mijn werk wilde blijven om te voorkomen dat mijn tante iets zou vermoeden.

Ik ontmoette mijn vriend een paar uur voor de afspraak, omdat ik het hem moest vertellen. Hij leek kalm. Hij zei dat hij mijn beslissing steunde en de helft van de kosten zou betalen. Maar hij zei dat hij niet met me mee kon gaan; hij moest naar de training en dat hij me later zou bellen om te vragen hoe het met me ging. Plotseling voelde ik mijn hart een beetje breken, maar ik was zo bang voor wat ik ging doen dat ik niet veel aandacht schonk aan dat gevoel van verlatenheid. Gelukkig had mijn vriendin beloofd dat ze er op het afgesproken tijdstip bij me zou zijn.

Toen ik bij de kliniek aankwam, waren ze er allemaal... Toen ik ze zag, barstte ik in tranen uit van ontroering, en ik denk ook van de angst die ik voelde. Mijn vriendin had het aan de groep verteld en ze hadden allemaal besloten me te begeleiden in wat een zeer moeilijke en pijnlijke tijd zou worden. We waren al vriendinnen sinds onze kindertijd en voor mij waren ze als zussen. We zagen elkaar niet zo vaak meer, maar we hadden nog steeds een hechte band. Na lang aandringen liet de dokter ons allemaal mee naar binnen. De dokter was een beetje in de war, maar ze keek ons teder aan.

Ze vroeg me meerdere keren naar mijn laatste menstruatie, maar ik kon me dat moeilijk herinneren... "drie of vier maanden." Ze kon niet geloven dat ik het niet eerder had gemerkt. Misschien kwam het doordat ik wat overgewicht had, maar afgezien van een lichte gewichtstoename had ik niets ongewoons opgemerkt totdat de misselijkheid constant werd. Ik vervloekte mezelf dat ik niet eerder naar de gynaecoloog was gegaan...

Ze schudde haar hoofd en keek weer naar het scherm en mat een donkere vlek. Toen keek ze ons allemaal aan en zei: "Dit kunnen we niet doen. Het is al meer dan 15 weken geleden. Het is te laat."

Er viel een stilte. Twee van mijn vrienden hielden mijn handen stevig vast. Een ander streek over mijn hoofd. Een ander, iets verderop, keek naar de vloer en vroeg: "En je vader?"... Ze wisten allemaal hoe mijn vader was. Ze wisten zonder enige twijfel wat er ging gebeuren: ik zou het huis uitgezet worden en mijn tante zou me ontslaan. Ik voelde me volkomen hopeloos.

De dokter gaf ons informatie over een organisatie die alleenstaande moeders ondersteunde, hoewel ze ons vertelde dat ze ernstig ondergefinancierd waren en de neiging hadden om voorrang te geven aan mensen die helemaal alleen waren. Toen nodigde ze ons beleefd uit, omdat er nog steeds een aantal vrouwen in de wachtkamer zaten te wachten, velen van hen verdrietig, allemaal bang. Toen we weggingen, vroeg ik mijn vriendinnen om even op me te wachten; ik moest mijn vriend bellen. Ik belde hem, maar hij nam niet op. Ik stuurde hem een berichtje: "Bel me. Het is belangrijk. Ik heb het nog niet kunnen doen."

We gingen naar het huis van een vriendin die alleen woonde sinds ze op haar achttiende als serveerster was gaan werken. Ze hadden allemaal dingen te doen, maar niemand wilde van mijn zijde wijken. Ondanks mijn angst troostte hun simpele aanwezigheid me. Ze vertelden me dat ze er voor me zouden zijn, dat ik me geen zorgen hoefde te maken.

Ik kon nauwelijks praten, maar ze begonnen plannen te maken voor de volgende stappen die we moesten nemen: eerst zou ik die nacht bij mijn vriendin slapen, omdat ik de kracht nodig had om het nieuws aan mijn ouders te vertellen (gelukkig was het vrijdag, dus dat was geen probleem). Ondertussen belde of schreef mijn vriend niet. Ik voelde me vanbinnen krimpen en de pijn op mijn borst werd erger. Ik werd overmand door een enorm gevoel van hopeloosheid en vreesde het ergste. Ik belde hem meerdere keren, maar hij belde nooit. Ik hoorde die avond niets van hem.

Mijn vriendinnen gingen naar huis en we spraken af om de volgende dag om twaalf uur 's middags bij mijn ouders te komen. Toen we wakker werden, gingen mijn vriendin en ik daarheen, gingen naar mijn kamer en begonnen mijn spullen in te pakken: wat was het verdrietig om te weten wat er ging gebeuren. Nog voor twee uur ging ik naar de woonkamer, waar ik mijn vader aantrof die de kooi van de kanarie aan het schoonmaken was en mijn moeder die tegen haar planten praatte. Ik vertelde hun wat ik te zeggen had, recht door zee en veel rustiger dan ik me had kunnen voorstellen.

Wat ik ongetwijfeld had verwacht, gebeurde: mijn moeder keek niet op van haar planten en bleef tegen ze fluisteren, en mijn vader zei tegen me, zonder zijn stem te verheffen en met een blik vol minachting: "Je bent mijn dochter niet meer. Je bent net zo'n hoer als je zus. Je weet wat je moet doen. Ga mijn huis uit."

Toen ik met de essentiële spullen vertrok, stond iedereen in de deuropening te wachten en vergezelde me naar de kapper van mijn tante. Ik was die ochtend niet naar mijn werk geweest, maar toen ik binnenkwam, gaf ze me geen standje. We gingen naar de achterkamer en ze vroeg: "Wat is er?" Opnieuw, met een kalmte die ik niet eens in mezelf herkende, vertelde ik haar dat ik zwanger was en dat ik het huis uit was gezet. Ik had dezelfde reactie van mijn vader verwacht, aangezien ze broers waren, dezelfde opvoeding hadden genoten en in wezen dezelfde normen en waarden naleefden, maar deze keer klopte het niet... Ze keek me even aan en een stille traan rolde over zijn wang. Ze omhelsde me zoals ze nog nooit eerder had gedaan en zei: "Ik wil niet nog een nichtje verliezen."

Ik ging bij een vriendin wonen en bleef in de salon werken tot de laatste dag van mijn zwangerschap (mijn vader praat nog steeds niet met zijn zus). Toen werd mijn dochter geboren. Ze is gezond, sterk en gelukkig. Mijn vriendinnen hebben me geen moment met rust gelaten; ze wisselen elkaar af om voor haar te zorgen, zodat ik in de salon kan blijven werken. Mijn dochttertje heeft vijf tantes die me helpen met de opvoeding. Dit zou alleen niet gelukt zijn, noch praktisch, noch emotioneel. Het is mooi om te zien hoe ieder van hen voor iets zorgt; de een brengt ons graag af en toe eten, een ander neemt haar elke middag mee naar het park, er is er eentje die ons altijd in haar busje naar de winkel brengt, of eentje die altijd komt helpen met badderen. Ik voel me een team, een familie.

Mijn ex-vriend belde nooit en reageerde nooit op mijn berichtjes. Hij verdween gewoon. Hij blokkeerde me. Hij ging uit de weg. Het was zijn keuze. Ik koester geen wrok.

Vandaag is mijn dochter drie geworden.

Haar naam is Luz.

De steun van de Europese Commissie voor de productie van deze publicatie houdt geen goedkeuring in van de inhoud ervan, die uitsluitend de mening van de auteurs weergeeft. De Commissie kan niet aansprakelijk worden gesteld voor het gebruik dat van de daarin opgenomen informatie kan worden gemaakt.

De publicatie verkrijgt de Creative Commons licentie CC BY-NC SA.

Deze licentie staat u toe het werk te distribueren, te remixen, te verbeteren en erop voort te bouwen, maar uitsluitend voor niet-commerciële doeleinden. Bij gebruik van het werk en fragmenten daarvan moet

1. Vermeld de bron en een link naar de licentie. Eventuele wijzigingen moeten worden vermeld. De auteursrechten blijven bij de auteurs van de documenten.
 2. Het werk mag niet voor commerciële doeleinden worden gebruikt.
 3. Als u het werk opnieuw samenstelt, converteert of erop voortbouwt, moeten uw bijdragen onder dezelfde licentie worden gepubliceerd als het origineel.
-